

Sukupuolivähemmistöön kuuluvan henkilön kokemuksia kirkon työntekijänä

Johanna Pihlajamäki, diakoniavapaa-ehtoinen, emäntä

Olen työskennellyt jo useita vuosia oman seurakuntani kirkossa pää-osin kerran viikossa ja joskus lisäkertoja tarvittaessa keittiötyössä. Aiemmin työskentelin keittiössä apuna, mutta nyt jo jonkun vuoden työryhmää vetävänä emäntänä. Olen työskennellyt samanlaisessa työssä nyt runsaan vuoden myös naapuriseurakunnan kirkossa.

Oman seurakuntani kirkossa taustani tuntee kaikki kanssani työskentelevät ja ilmeisesti aika suuri osa asiakaskunnastakin. Toisen seurakunnan henkilökunnalle en ole taustastani kertonut kuin kirkkoherralle, joten siltä osin en tiedä kuinka moni tietää tai on arvannut taustastani. Sukupuolivähemmistöön kuuluminen ei ole vaikuttanut suhtautumiseen, minut koetaan oman itsenäni muiden mukana.

Yleensä olen havainnut että minut tulkitaan naiseksi. Taustan kertominenkaan ei ole muuttanut suhtautumista vaan yhteistoiminta työssä on jatkunut muutoksitta. Nykyisin en kerro taustaani enkä syntymäsuokupuolestani ellei siihen ole erityistä tarvetta. Mikäli asia tulee syystä tai toisesta esiin, siitä keskustellaan kysyjän kanssa lyhyesti ja sen jälkeen toiminta jatkuu kuten aiemminkin.

Lehtiartikkeleissa esiintyminekään ei ole levittänyt tietoa minusta kovin laajalti. Tämän perusteella voisi olettaa ettei transsukupuolisuutta pidetä enää nykyaikana kovin poikkeuksellisenä. Suurimmalle osalle ihmisistä se on samantekevää, joku kyselee lisää uteliaisuuttaan ja aina löytyy transfoobikkoja joille sukupuolenkorjaus on vastenmielinen tapaus. Kirkon piirissä löytyy niin myönteisesti suhtautuvia kuin vastustajiakin, tästä on saatu esimerkkejä myös Suomen evankelisluterilaisen kirkon pappien keskuudessa. Negatiivisena esimerkkinä tunnetaan Marja-Sisko Aallon tapaus kun seurakunnan äärimmäiset mielipiteet käytännössä pakottivat hänet eroamaan kirkkoherran virasta. Vastaavasti erään transsukupuolisen papin työsuhde ei vaarantunut.